

Μή είς τὸν βυθόν σου τὸν ἀτέρμονα θά δυ-
νηθώ νὰ θραύσω εἰς μυρία τεμάχια τὴν λύραν
μου, Σέ, ω Λύρα, εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὑποίας ἔ-
κκυον τὸν εὐδαιμόνερον τῆς ψυχῆς μου λιθανωτόν;

•Αλλ' ὅχι!... Λάλει, ω Λύρα μου, λάλει!
Σὺ εἶσαι, δ, τι περιπαθέστερον ἡγάπησα!

Σὲ σφίγγω εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Εἶσαι Σὺ
ἡ σύντροφος τῶν ὄνειρων μου, ἡ σύντροφος τῶν
νεκρῶν μου χρόνων, τῶν ἀτελευτήτων παλμῶν
μου, τῶν πεπλανημένων ὄνειρων μου.

Σὲ λατρεύω!

Σὺ θά γλυκάνης τὰς τελευταίας μου στιγμάς.

Σὺ γίνου δ ἀστήρ, δστις θά δημητρήσῃ τὴν τα-
λαντευομένην ψυχήν μου εἰς τὸν λιμένα τῆς
Λήθης.

•Οταν ἡ φωνή σου ἀντηχῇ εἰς τὰ ὡτα μου,
ἡ ψυχή μου ἀναπέμπει τὴν γλυκυτέραν τῶν
προσευχῶν.

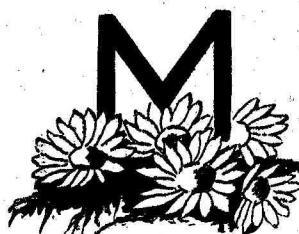
Λάλει!

Αἱ τελευταῖαι ἀναπάλσεις σου ἡκαμέναι μὲ
τοὺς ὑστάτους τῆς ψυχῆς μου στόνους, θέλου-
σιν ἀποτελέσῃ τὴν ἀριμονικωτέραν νεκρικὴν συμ-
φωνίαν.

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΖΑ

• Η ΜΑΓΙΣΣΑ •

ΕΣΑ στοῦ δάσους
τὸ πεδὸν ἀπάτητο μέ-
ρος, κοντὰ σ' ἔνα
ποτάμι, ἐκάνθητο
μὰ Μάγισσα.

Συγχά μὲς τὸ νε-

ρό τον ἡ Μάγισσα ἐλονζότον.

Μὰ μὰ μέρα ἔσφαλε... δὲν εἶχε τὸ νοῦ τῆς
κι' ἡ Μάγισσα ἔπεσε στὰ δίχτυα τῶν ψαράδων.

•Ἐτρόμαξαν μὲ τὸ παύσιμο αὐτὸν οἱ ψαράδες.

Μ' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦτον κι' ἔνας νέος, δ
Μάρκος.

•Αγκάλιασε λουπὸν τὴν ὁμοφοφή Μάγισσα καὶ
τὴν κατεπλημμύρισεν ἀπὸ φιλιὰ δλόθερμα.

Μὰ ἡ Μάγισσα, σὰν λιγερὸν κλωνάρι, μέσα
στὰ δυνατά τον χέρια ἐλνυγιζότον κι' εἶχε τὰ
μάτια παρφωμένα ἐπάνω στὸ Μάρκο μ' ἔνα
χαμέγελο, ποῦ ἐκεῖνος δὲν μποροῦσε νὰ ἔξηγήσῃ.

* *

•Ολη τὴν ἡμέρα ἐπιλημμύρισε τὸ Μάρκο ἀπὸ
χάδια, μὰ μόλις ἐβράδνασε, ἡ θεότρελλη Μά-
γισσα ἐχάθηκε.

Τοῦ Μάρκου ἡ ψυχὴ ἐπάγωσε ἀπὸ θλῖψι καὶ
ἐπλανᾶτο μερόνυχτα μέσα στ' ἀπάτητο τοῦ

Αούναβι δάσος, πάγτα ζητῶντας κι' αἰώνια
στενάζοντας:

—Ποῦ εἰν' ἡ Μάγισσά μου;

Καὶ τὸ κῦμα γελαστὸ τοῦ ἀπεκρίνετο:

—Δὲν ξέρω.

—Ψέμα μοῦ λὲς—ἔφωναξε τότε δ Μάρ-
κος—τὸ ξέρω πᾶς ἡ Μάγισσά μου παῖζει μ'
ἔσας, ω κύματα!

Καὶ δ τρελλὸς ἐρωτευμένος ἐρρίχθηκε μέσ
τὰ νερὰ τοῦ Αούναβι, γιὰ νὰ βρῇ τὴ Μάγισσά
του.

* *

•Η Μάγισσα μὲς τὰ νερὰ τοῦ Αούναβι, δπως
καὶ ποῶτα, λούζεται... δπως καὶ ποὺ νὰ ἰδῃ τὸ
Μάρκο...

Μὰ δ Μάρκος πλειὰ δὲν ζῆ...

•Αλλ' δμως τὸ τραγοῦδι τὴν ιστορία του θυ-
μίζει.

* *

Γιὰ σᾶς ποῦ σέργεστε μέσ τὴ ζωὴ, σὰν τὰ
σκουλήκια τῆς γῆς κανεὶς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ πῆ
τὸ παραμῆνι σας... κανεὶς δὲν θὰ ψάλῃ μὲ
τραγοῦδια ἀλησμόνητα τὴν ὑπαρξία σας!..

Μ. ΓΚΟΡΚΥ

Μετάφρασις Κώστα Καιροφύλα

